

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Milady Haplové a soudců JUDr. Jarmily Ďáskové a JUDr. Jany Kubenové v právní věci žalobce: **P. Q. H.**, nar. ..., st. příslušnost ..., t. č. bytem ..., zast. Mgr. Radimem Strnadem, advokátem se sídlem 602 00 Brno, Příkop 8, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 23. 11. 2012, č. j. ...

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalované se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 27. 12. 2012 doručenou Krajskému soudu v Brně dne 27. 12. 2012 se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 23. 11. 2012, č.j. ..., kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky, č. j. ... ze dne 16. 2. 2012, jimiž bylo podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., zastaveno řízení ve věci žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem podnikání z důvodu neodstranění podstatných vad žádosti.

Žalobce namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí a postupu správního orgánu I. stupně v rámci jím vedeného správního řízení, kterou spatřuje v tom, jakým způsobem bylo naloženo se snahou žalobce předložit v rámci řízení o jeho žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu doklad prokazující, že na území ČR disponuje takovým příjmem, který dosahuje minimální výše stanovené v § 46 odst. 7 písm. b) z. č. 326/1999 Sb.

Příjem žalobce za zdaňovací období 2010, které se vztahovalo k datu jeho žádosti, nedosahoval minimální výše úhrnného měsíčního příjmu předpokládaného ust. § 46 odst. 7, písm. b) zák. č. 326/1999 Sb. Proto požádal žalobce o přerušení řízení, až bude moci doložit příjmy za zdaňovací období za rok 2011. Svůj návrh na přerušení řízení odůvodnil tím, že se jedná o doklad, jehož vyčíslení nebylo dáno na vůli žalobce, ale na uplynutí určitého času.

Žalovaná se s touto námitkou nevypořádala, neboť z odůvodnění rozhodnutí není zcela zřejmé, z jakého důvodu nelze konkrétní platební výměr za zdaňovací období roku 2011 považovat za novou skutečnost.

Napadeným rozhodnutím ze dne 23. 11. 2012 bylo zamítnuto odvolání žalobce proti usnesení správního orgánu I. stupně – MV ČR, odboru azylové a migrační politiky ze dne 16. 2. 2012 a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

Ze spisového materiálu a cizineckého informačního systému bylo zjištěno, že žalobce přicestoval na území ČR v roce 2008 na základě víza k pobytu nad 90 dní za účelem studia, následně mu bylo uděleno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání s platností od 24. 5. 2009 do 23. 6. 2011.

9. 6. 2011 podal žalobce prostřednictvím svého právního zástupce žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, která byla následujícího dne tj. 10. 6. 2011 doručena správnímu orgánu I. stupně v listinné podobě.

V průběhu řízení žalobce v žádosti doložil všechny zákonné náležitosti výjma dokladů prokazujících úhrnný měsíční příjem ve smyslu § 46 odst. 7 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb.

Opakovanými výzvami byl žalobce v souladu s ust. § 45 odst. 2 správního řádu vyzván k doložení dokladu prokazující jeho úhrnný měsíční příjem, explicitně je v žádosti uvedeno „jde-li o cizince, který má příjmy z podnikání (např. ze živnosti, podíly společníků v. o. s., či komplementářů k. s. na zisku) originál či ověřená kopie platebního výměru z daně z příjmu za předchozí zdaňovací období rok 2010“. Výzva byla zplnomocněnému zástupci žalobce doručena.

Žalobce svoji žádost o přerušení řízení několikrát opakoval a přes prvotní vyhovění byly mu zasílány opětovné výzvy k předložení dokladů prokazujících jeho úhrnný měsíční příjem či platebního výměru z daně z příjmů za předchozí zdaňovací období (rok 2010).

Správní orgán I. stupně usnesením ze dne 16. 2. 2012 zamítl žádosti o přerušení řízení ze dne 16. 11. 2011 a 1. 2. 2012 z důvodu, že žalobci byl již poskytnut dostatek času, aby mohl chybějící náležitost doložit a poukázal na účelovost opakovaných žádostí o přerušení řízení.

Usnesením ze dne 16. 2. 2012 zastavil správní orgán I. stupně řízení o žádosti účastníka řízení z důvodu neodstranění podstatných vad žádostí.

Na základě podaného odvolání žalovaná posoudila odvolací námitky, které směřovaly k jednání správního orgánu I. stupně ohledně jeho žádosti o přerušení řízení i o nemožnosti předložení daňového přiznání za zdaňovací období roku 2011. Správní orgán I. stupně konstatoval, že postupoval správně podle ust. § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, dle něhož řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže žadatel v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti, které brání v pokračování v řízení.

Správní orgán I. stupně jednak poskytl žalobci dostatek času, aby tento požadovaný doklad předložil. V případě, že nebyl schopen předložit originál či ověřenou kopii platebního výměru daně z příjmů za předchozí zdaňovací období, tj. rok 2010 tak v případě, kdy objektivně nelze prokázat příjem jiným věrohodným způsobem, lze jako doklad o výši úhrnného měsíčního příjmu předložit výpisy z účtu uvedeného v bance na jméno cizince nebo na jméno osoby s ním společně posuzované za posledních 6 měsíců, ze kterých vyplývá, že cizinec disponuje takovými příjmy. Ani po takových výzvách včetně poučení žalobce požadovaný doklad nepředložil a opakovaně žádal o přerušení řízení. Správní orgán mu po dvakrát vyhověl a spolu s vyrozuměním o opětovném zahájení správního řízení byl vyzván k doložení chybějícího dokladu a opětovně poučen o tom, co se za doklad podle § 46 odst. 7 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., považuje. Žalobce však ani poté nepředložil požadovaný doklad.

Správní orgán rozhodující o odvolání nesouhlasil s námitkou žalobce, že k předložení požadovaného daňového přiznání za zdaňovací období 2011 bránily objektivní důvody. Jednak žalobce nebyl vyzván k doložení daňového přiznání za rok 2011, ale za rok 2010, čehož si musel být vědom, jelikož sám v odvolání přiznává, že požadované daňové přiznání, tedy za rok 2010, nedoložil, jelikož jeho příjmy nedosahovaly výše, kterou požaduje zákon č. 326/1999 Sb., ve znění účinném po 31. 12. 2010. Žalobce pobývá na území ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná, tudíž je povinen veškeré své příjmy a výdaje uvést v daňovém přiznání a pokud v předchozím roce nedosahoval dostatečných zisků, logicky nemohl disponovat ani dostatečnými prostředky k pobytu ve smyslu § 13 zákona č. 326/1999 Sb. Žalobce byl řádně poučen i o alternativním způsobu prokázání úhrnného měsíčního příjmu, přesto žádný doklad prokazující jeho výši nedoložil.

Odvolací orgán nepřisvědčil ani druhé námitce žalobce, že v důsledku chybného postupu správního orgánu I. stupně nemohl doložit ke své žádosti výměr za zdaňovací období, proto ho předkládá ve smyslu § 82 odst. 4 správního řádu jako novou skutečnost k odvolání.

Odvolací orgán zdůraznil, že žalobce nemohl k žádosti, která byla podána v červnu 2010, doložit daňové přiznání za rok 2011. Přesto byl opakovaně vyzýván k doložení daňového přiznání za rok 2010. Předložení požadovaného dokladu nebránila objektivní nemožnost doklad předložit, ale domněnka účastníka řízení, že požadovaný doklad neprokazoval úhrnný měsíční příjem zákonem požadované výši.

Následně žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila usnesení správního orgánu I. stupně.

Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě ze dne 13. 5. 2013 odkázala na skutkový stav a průběh správního řízení o podání žádosti do vydání pravomocného rozhodnutí, tak jak bylo dostatečně popsáno žalobou proti napadenému rozhodnutí. Nesouhlasila s tvrzením žalobce, že pochybila, když k daňovému přiznání k dani z příjmu fyzických osob za rok 2011 v souladu se zásadou koncentrace řízení nepřihlédla. Poukázala na skutečnost, že žalobce nebyl správním orgánem I. stupně vyzýván k doložení daňového přiznání za rok 2011, ale za rok 2010, čehož si musel být vědom, jelikož sám v odvolání přiznal, že požadované daňové přiznání (tedy za rok 2010) nedoložil, jelikož jeho příjmy nedosahovaly výše, kterou požaduje zákon č. 326/1999 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 2010. Předložení požadovaného dokladu tedy nebránila objektivní nemožnost doklad předložit, ale domněnka žalobce, že požadovaný doklad neprokazoval úhrnný měsíční příjem v zákonem požadované výši. Žalobce tedy požadovaným dokladem disponoval a jeho předložení nic nebránilo. Na základě výše uvedeného komise k doloženému daňovému přiznání za rok 2011 nepřihlédla.

Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem žalovaná navrhlá zamítnutí žaloby.

Žalobce ve své replice k tomuto vyjádření žalované setrval na své žalobě, a namítl, že výzva k odstranění vad žádosti k doložení daňového přiznání za rok 2010 nemůže mít žádný vliv na to, aby jím předložený nový důkaz ve smyslu § 82 odst. 4 správního řádu nebyl v rámci odvolacího řízení zohledněn. Z ust. § 46 odst. 7 písm. b) z. č. 326/1999 Sb., dochází pouze k vymezení toho, co se rozumí zajištěním finančních prostředků, pro případ povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání a způsobu výpočtu nejnižší částky, od které je možno považovat podmínku zajištění finančních prostředků za splněnou. Z tohoto ustanovení však žádné podmínky, které by byly kladeny na doklady prokazující splnění úhrnného měsíčního příjmu nevyplývají. Je výlučně na účastníkovi řízení, jakým způsobem a jakými doklady požadovaný zákonný předpoklad, v tomto případě úhrnný měsíční příjem, prokáže. Žalobce je přesvědčen, že žalovaná byla ve smyslu ust. § 82 odst. 4 správního řádu povinna k jím předloženému dokladu vztahujícímu se k prokázání výše úhrnného měsíčního příjmu, v rámci odvolacího řízení přihlédnout.

Krajský soud v Brně přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí z hlediska námitek v žalobě uvedených, neboť jejich rozsahem je soud vázán. Po posouzení věci dospěl soud k závěru, že žaloba důvodná není.

Podle § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl soud bez nařízení jednání, neboť žalobce ani žalovaná se na výzvu soudu nevyjádřila a byli poučeni o tom, že pokud se nevyjádří, má soud za to, že

s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasí. Soud posoudil žalobní námitky žalobce a ověřil si i všechny skutečnosti podstatné pro rozhodnutí ve věci správními orgány. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobce přicestoval na území ČR v roce 2008 na základě víza k pobytu nad 90 dní za účelem studia a následně mu bylo uděleno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání s platností od 24. 5. 2009 do 23. 6. 2011.

Dne 9. 6. 2011 podal si žalobce žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. V průběhu řízení žalobce doložil všechny zákonné náležitosti vyjma dokladu prokazujícího úhrnný měsíční příjem ve smyslu § 46 odst. 7 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb.

Podle ust. § 46 odst. 7 výše citovaného zákona k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání je cizinec p o v i n e n předložit mimo jiné b) doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob pobývajících na území nebude nižší než součet částek životních minim cizince a s ním společně posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právních předpisem nebo částky, kterou cizinec věrohodně prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob; společně posuzovanými osobami se pro účely tohoto zákona rozumí osoby uvedené v § 4 odst. 1 zákona o životním a existenčním minimu za podmínek uvedených v § 4 odst. 2 a 3 zákona o životním a existenčním minimu.

Ze správního spisu vyplývá, že žalobce byl správním orgánem I. stupně několikrát vyzván, aby předložil originál či ověřené kopie platebního výměru z daně z příjmů za předchozí zdaňovací období tj. za rok 2010, což žalobce neučinil. Zároveň byl poučen o tom, že pokud nemůže takovýto doklad předložit, je možno v případech, kdy objektivně nelze prokázat příjem jiným věrohodným způsobem, lze jako doklad o výši úhrnného měsíčního příjmu předložit výpisy z účtu vedeného v bance na jméno cizince nebo na jméno osoby s ním společně posuzované za posledních 6 měsíců, ze kterých vyplývá, že cizinec disponuje takovými příjmy. Přes několikeré výzvy žalobce požadovaný doklad nepředložil pouze požádal o přerušení řízení s tím, že předloží daňové přiznání a příjmy za rok 2011 ale nikoliv za rok 2010. Svě žádosti o přerušení řízení zdůvodnil právě tím, že za rok 2010 tyto příjmy doložit nemůže.

Soud souhlasí s vypořádáním se s odvolací námitkou žalovanou v případě, že žalobce předložil ve smyslu § 82 odst. 4 správního řádu jako novou skutečnost daňové přiznání za rok 2011. Soud souhlasí s postupem žalované, že takovouto námitku odmítla, neboť podle § 82 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb. k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Namítá-li účastník, že mu nebylo umožněno učinit řízení v I. stupni určitý úkon, musí být tento úkon učiněn spolu s odvoláním.

Žalobce nemohl v žádosti, která byla podána v červnu 2011, doložit daňové přiznání za rok 2011. Předložení požadovaného dokladu tj. daňové přiznání za rok 2010 nebránila objektivní nemožnost doklad předložit ale domněnka žalobce, že požadovaný doklad

neprokazoval úhrnný měsíční příjem v zákonem požadované výši. Správní orgán I. stupně správně poučil žalobce, že v případech, kdy nelze příjem prokázat jiným věrohodným způsobem, lze jako doklad o úhrnném měsíčním příjmu předložit výpisy z účtu vedeného v bance na jméno cizince nebo na jméno osoby s ním společně posuzované za posledních 6 měsíců, ze kterých vyplývá, že cizinec disponuje dostatečnými příjmy. Ani toto žalobce neuvedl. Není logické a také z díky zákona nevyplývá, že v žádosti podané v roce 2011 (v polovině roku) musí správní orgán čekat na příjmy, které je možno doložit v daňovém přiznání až následujícího roku 2012. Žalobce v každém případě jako osoba samostatně výdělečně činná, rozhodně musel požadovaným dokladem disponovat a předložení správního orgánu k žádosti o prodloužení pobytu nic nebránilo. Soud se přiklonil k názoru žalované, že jednání žalobce, kterým požadoval posouzení jeho příjmu daňové přiznání za rok 2011 bylo účelové.

Soud tedy po zhodnocení všech skutečností výše uvedených dospěl k závěru, že správní orgán I. stupně postupoval správně, když podle ust. § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu správní řízení zastavil, neboť žalobce nesplnil zákonem ustanovenou povinnost. Dle ust. § 44 a) odst. 5 zákona č. 326/1999 Sb., je cizinec povinen v žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání doložit náležitost podle § 46 odst. 7 nebo 8 téhož zákona. K žádosti nebyly doloženy všechny zákonem požadované náležitosti žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, tj. nebyl doložen doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem cizince a osob společně s tím posuzovaným bude odpovídat požadavkům uvedeným v § 46 odst. 7 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. Žalobce tak neučinil ani po několikrát opakované výzvě o předložení tohoto podkladu. V určené lhůtě vytýkanou vadu žádosti neodstranil, požadovaný doklad nepředložil. Proto správně bylo postupováno správním orgánem I. stupně, když podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu řízení o žádosti usnesením zastavil.

Odvolací orgán, jehož rozhodnutí bylo žalobou napadeno, zhodnotil všechny skutečnosti shromážděné ve správním spise a na základě těchto skutečností výše popsanych odvolání žalobce zamítl a potvrdil napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně, s čímž soud souhlasí.

Na základě výše uvedeného soud dospěl k závěru, že správní orgány nepochybily, když v tomto případě postupovaly tak, jak je výše popsáno. Po zhodnocení výše uvedených skutečností dospěl krajský soud k závěru, že žaloba žalobce důvodná není a proto jí podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Zároveň ve smyslu ust. § 60 odst. 1 a 2 nepřiznal soud žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce v něm úspěch neměl a správní orgán náklady řízení neuplatnil.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li

stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 17. dubna 2014

JUDr. Milada Haplová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Marie Šeregelyová